

LBRIS

We know
books

CLARE LESLIE HALL

**SUFLETE
RĂNITE**

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

LITERA
București

Fermierul e mort, e mort și lumea vrea să știe cine l-a ucis. A fost accident sau crimă? Pare crimă, spun ei, căci împușcătura aceea direct în inimă este atât de precisă, încât trebuie să fi fost deliberată.

Mă așteaptă să vorbesc. Două perechi de ochi care mă țintuiesc implacabil. Dar cum să le spun ceea ce vrea el să spun, cuvintele acelea pe care le-am exersat iar și iar, în minutele de dinainte de sosirea poliției?

Clatin din cap, am nevoie de mai mult timp.

E adevărat ce se spune: poți trăi o viață întreagă într-o ultimă clipă. Suntem din nou acel băiat și cea fată și totul ni se așterne dinainte, un parcurs glorios de lumină și frumusețe răpitoare, de nopți sub cerul înstelat.

El așteaptă să-l privesc, iar când o fac, îmi zâmbește, pentru a-mi arăta că totul este bine, și încuviințează imperceptibil din cap.

Spune-o, Beth. Spune-o acum.

Mă uit din nou la chipul lui frumos pe atunci, și acum și pe vecie, și ne privim pentru ultima dată înainte ca totul să se schimbe.

1968

Hemston, North Dorset

– Gabriel Wolfe s-a mutat înapoi în Meadowlands, spune Frank, iar numele îmi explodează în față la micul-dejun. E divorțat acum. Numai el și băiețelul lui în casa aceea imensă...

– Ah.

Pare a fi singurul cuvânt de care mai dispun.

– Așa m-am gândit și eu, spune Frank. Se ridică de la masă și vine pe partea unde sunt așezată, îmi ia fața între palmele lui și mă sărută. N-o să-i permitem tâmpitului ăluia să ne supere. Nu vom avea nimic de-a face cu el.

– Cine ți-a spus?

– Numai despre asta se vorbea aseară în pub. Se pare că a fost nevoie de două camioane enorme ca să le care toate catrafusele de la Londra.

– Lui Gabriel nu-i plăcea deloc aici. De ce s-ar întoarce?

Numele lui pare ciudat pe limba mea – e prima dată când îl rostesc cu voce tare după ani întregi.

–Nu are cine să se îngrijească de casa lor. Tatăl lui e mort de mult, iar maică-sa s-a mutat în cealaltă parte a lumii – cu puțin noroc, e îngropată până la gât în rahat de dingo.

Asta îmi place la Frank, întotdeauna reușește să mă facă să râd.

–Ce poate să-l atragă aici? zice Frank, dar eu văd gândul nerostit care îi trece prin minte: *În afară de tine.* Cu siguranță o să vândă și o să se mute la Las Vegas, Monte Carlo sau oriunde se mai adună zilele astea... Bâjbâie după cuvânt, părând mulțumit de el însuși când îl găsește... *Celebritățile.*

Frank își petrece toate orele din zi, și o bună parte a nopții, afară, la fermă, îngrijindu-se de animale și de pământ. E cel mai harnic om pe care-l cunosc, dar întotdeauna are timp să remarce frumusețea unui apus primăvărat sau înălțarea precipitată și amețitoare a unei ciocârlii în zbor, căci are în sânge deprinderea cu vremea și sălbăticia naturii. Unul dintre multele lucruri pe care le îndrăgesc la el. Frank nu are timp să citească romane sau să meargă la teatru. Nu ar recunoaște un martini sec nici dacă cineva i l-ar arunca în față. Este în antiteză perfectă cu Gabriel Wolfe sau, cel puțin, cu acel Gabriel Wolfe despre care se scrie în ziare.

Mă uit la soțul meu, care se sprijină de ușă ca să-și încălze ghetetele. În douăzeci de minute, duhoarea de balegă de vită îi va pătrunde în piele până la o adâncime de trei straturi.

Bătaia puternică pe partea cealaltă a ușii îl face pe Frank să tresare.

–Ce mama naibii? strigă, deschizând-o atât de brusc, încât fratele lui se prăvălește înăuntru.

Diminețile noastre încep invariabil în acest mod.

Jimmy, încă rumen la față după berea de aseară, cu ochii mijiți și o șuviță de păr ridicată în vârful capului, de parcă ar fi dată cu gel, spune:

–O aspirină, Beth? Am o durere de cap criminală.

Iau cutia de medicamente de pe comodă, acolo unde așteaptă de obicei să trateze mahmureala lui Jimmy. Odată ca niciodată era plină cu plasturi și paracetamol pentru copii.

Sunt cinci ani diferență între ei, dar Frank și Jimmy seamănă atât de tare, încât, de la distanță, chiar și mie îmi este greu să-i diferențiez. Sunt trecuți bine de un metru optzeci, au părul închis la culoare, aproape negru, și ochi atât de albaștri, încât, de multe ori, oamenii se uită la ei de două ori. Ochii mamei lor, mi s-a spus, deși eu nu am avut șansa de a o cunoaște. Amândoi poartă pantaloni reiați și cămăși groase, peste care, în curând, își vor pune salopetele bleumarin, uni-forma lor zilnică. În sat li se spune uneori „gemenii“, dar numai în glumă; Frank este, în mod evident, fratele mai mare.

–Parcă ziceai că ai de gând să termini halba și apoi să te retragi, zice Frank, rânjind la Jimmy.

–Berea este recompensa lui Dumnezeu pentru o zi de muncă cinstită.

–Asta-i din Biblie?

–Dacă nu e, ar trebui să fie.

–La amiază vom fi la miei. Ne vedem atunci? strigă Frank spre mine, pe când frații ies pe ușă, râzând încă în timp ce traversează curtea.

După ce bărbații pleacă la muls, iar eu strâng micul-dejun, sunt destule treburi de care trebuie să mă ocup. Spălatul numeroaselor salopete ale ambilor frați, care mă așteaptă clătite pe planșa de spălat. Spălatul

vaselor de la micul-dejun. O podea care trebuie întotdeauna măturată, indiferent cât de des o fac.

În schimb, pun din nou de cafea, îmbrac o jachetă impermeabilă, veche, de-a lui Frank, și mă așez la măsuța din fier forjat, din fața câmpurile noastre, până când privirea mea întâlnește ținta pe care o căuta: trei hornuri roșii, de înălțimi diferite, care se ițesc deasupra coroanei verzi a stejarului de la orizont.

Meadowlands.

ÎNAINTE

1955

Nu-mi dau seama că am încălcat proprietatea. Sunt pierdută într-o lume de vis, cu capul plin de scenarii romantice, în care sunt triumfătoare. Mă imaginez lângă o fântână arteziană, cu o orchestră în plin avânt, ascultând o declarație înflăcărată de dragoste. La momentul acesta, citesc multe romane de Jane Austen și surorile Brontë și am tendința să idealizez lucrurile.

Probabil că mă uitam la cer, cu capul în nori, la propriu: coliziunea se petrece pe neașteptate.

– Ce naiba?

Băiatul acesta de care mă lovesc, al cărui umăr se izbește de mine, nu e vreun erou. Înalt, zvelt, arogant, un fel de domn Darcy în adolescență.

– Nu vezi pe unde mergi? zice el. E proprietate privată.

Întreaga poveste cu „proprietatea privată“ îmi pare oarecum absurdă, mai ales când e servită cu un accent nepolitic și tăios, ca acesta. Pajiștea pe care ne aflăm, verde și unduioasă, stejarii cu coroane ca niște nori

înfloriți, sunt Anglia în plină glorie. Sunt poeții Keats și Wordsworth. Oricine ar trebui să se poată bucura de toate astea.

– Zâmbești?

Pare așa de iritat, că aproape izbucnesc în râs.

– Suntem în pustietate. Nu mai e nimeni în jur. Cum ar putea să conteze?

Băiatul se holbează la mine pentru o clipă, înainte de a înțelege ce am spus.

– Ai dreptate. Doamne sfinte! Ce e în neregulă cu mine? Întinde mâna, în semn de pace. Gabriel Wolfe.

– Știi cine ești.

Mă privește lung, așteptând să mă prezint și eu. Dar încă nu am chef să-i spun numele meu. Am auzit de Gabriel Wolfe, băiatul faimos de chipeș din casa cea mare, dar este prima dată când îl văd în carne și oase. Are un chip frumos: ochi negri, încadrați de gene pentru care prietenele mele ar face moarte de om, păr șaten, ondulat, care îi cade pe frunte, pomeți ascuțiți, nas elegant. O frumusețe patriciană, s-ar putea spune. Dar poartă pantaloni din tweed, băgați în ciorapii din lână. Peste umeri, drapată ca o capă, poartă o jachetă din aceeași stofă ca pantalonii, cu capătul curelei atârând. Haine de boșorog. Nu e deloc genul meu.

– Ce făceai aici?

– Căutam un loc unde să mă așez ca să citesc.

Scot din buzunarul paltonului o carte – un volum subțire de Emily Dickinson.

– Ah. Poezie.

– Pari puțin cam dezamăgit. P.G. Wodehouse ar fi mai pe gustul tău?

Oftează.

– Știi ce crezi. Dar greșești.

Zâmbesc din nou, nu mă pot abține.

– Dar ce, citești gândurile?

– Crezi că sunt un gogoman fără creier, din clasa superioară. Un Bertie Wooster¹.

Înclin capul într-o parte și îl cântăresc din priviri.

– I-ar plăcea ținuta ta, trebuie să recunoști. Ar spune că-i dichisită.

Gabriel râde, iar râsul îl schimbă complet.

– Sunt pantalonii vechi, de pescuit, ai tatălui meu. I-am șterpelit dintr-o cutie cu lucruri care urmau să fie donate. Nu i-aș fi purtat dacă aș fi știut că te vei simți atât de ofensată.

– Asta faci aici, pescuiești?

– Da, ceva mai jos. Îți arăt, dacă vrei.

– Credeam că plebeii ca mine nu au voie aici.

– Vezi tu, tocmai de asta trebuie să vii. Am fost nepoliticos și aș vrea să mă revanșez față de tine.

Rămân în fața lui, nesigură. Nu vreau să intru într-o situație din care să-mi fie greu să ies. Tot ce voiam era să găsesc un loc plăcut unde să citesc.

Pe chip îi reapare acel zâmbet care îi schimbă cu totul înfățișarea. Arată bine chiar și în hainele astea de moș.

– Am biscuiți. Te rog, vino.

– Ce fel de biscuiți?

Gabriel ezită.

¹ Personaj din romanele și povestirile autorului britanic P.G. Wodehouse, un gentleman prietenos, binevoitor și leneș. Valetul său, Jeeves, este înzestrat cu o inteligență sclipitoare, datorită căreia Bertie și prietenii săi scapă din numeroase încercături amuzante.

– Cu cremă de lămâie.

Fântână arteziană, orchestră. Lac, biscuiți. Tot pe-acolo.

– Ei, în acest caz..., zic eu, și așa începe totul.

1968

Dintre toate anotimpurile, începutul primăverii, când aerul are o răcoare tainică, păsările încep să cânte și câmpurile se umplu de miei, a fost întotdeauna preferatul meu. Bobby era nebun după mieii noștri. Îi hrănea cu biberonul pe cei părăsiți de mamele lor – era îndatorirea lui și nu lăsa pe nimeni altcineva să se ocupe de lucrul acesta, iar odată a chiulit de la școală ca să o poată face. Un băiat energic, se îmbrăca în pantaloni scurți până și iarna și nu purta palton, chiar dacă direcțoarea îl trimitea înapoi acasă să și-l ia pe el. Iubit de toți, cânta atât de mult când era mic, încât îi spuneam Elvis. Era înalt și slab, avea părul șaten, zbârlit, la fel ca al unchiului său.

Jimmy ascultă muzică la aparatul de radio pe tranzistori, îl aud cu mult timp înainte de a ajunge la hambarul din tablă. Ascultă Beatles, „Hello, Goodbye“, cu volumul la maximum. Nu e nici pe departe o melodie pastorală, dar în mod evident îi face bine la mahmureală. Îl privesc în timp ce intru pe poarta din capătul de sus al câmpului, stă cu o mână pe spatele unei oi,